

Act: Quicquid dicitur non est Vicia ad affirmam, et negiuam obliuas, ga
 ad eas, et negiuam ad datur Vicia. Nec item est Vniuersa ad uocales, aut scriptas, qd sunt
 ante facta. Est tr Vicia ad ppositi fratres, seu mentales. P, ga affrao d negaio mentalis
 sunt contri, seu gites, qua picipant ppoem mentalem in cor, agit, diuine: go ppoem
 coit qd qd illud aliud dicitur, put est qd simplex, et incomplem dicitur ludens nrm ad rem p
 d ppoem.

Obj: Affrao e prior regio, qd fia prius cogitio, qm eius caria:
 go Propio affrao d regina n coiuunt Vicia. Qd, a fiam obliue ee priorem regio, n no fiat.
 inuis, n obliua affrao sit prius, quia prius est qd nri, qm eius regio. ppoem tr mentales
 sunt si e. **Inde:** Affrao e prior uolte, ga eius obliue e prius, qm oblium uolte: go
 ppoem affrao e prior, qm neg, ga eius oblium e prius. Qd, itum ee priorem uolte pri
 mite no hi b: qd, n no in picipoe pce in coi, quam appa e picipant, sicut et ppoem
 affrao, d regina p ppoem in comuni.

2. Siggio mentalis inoi e qd ad affirmam, d negiuam; et primum
 ppoem mentale erit qd. Cetera enim dai maior ro de uno, qm de alio: hoc est factum:
 go d illud. **P. Ma:** qd sequeris cand ppoem mentalem contineri sub d iis qd hi
 n subalternatis: hoc aut est abundantia, qm n est ad mittendum. **P. Ma:** ga sic
 affrao, oblium est maior, sua p e continer sub ppoem affrao, et sub prima ppoem, q
 n sunt qd subalternati p. **P. Ma:** qd primum ppoem in qd, sine
 frao, hie ma b sumptum, n est qd ad oia ppoem ppoem, ga alia st ppoem sim
 ppoem, et ppoem: alia son qd, ad qua ppoem n dai Vniuersa ratio. Et hies indici
 um principij affrao continer sub ppoem affrao, et iudium principij regini sub
 ppoem regina in comuni.

3. Vj affrao Fidei dina st eius ppoem tr qdam scif
 fii, ut ppoem mortuus est, qdam regini, ut p Christy n peccauit: go ppoem mon
 talis affrao n dicit ip e d neg. **P. Ma:** Viam, ga ppoem n est ppoem ppoem, p medi
 um inuicem, in quo fundam, qd in ppoem affrao est diuisum a medio affrao:
 hie: ppoem de Fidei dina ppoem ppoem ppoem ex hie: nimirum per di
 nam authoritatem, q cum sit ead in oibz affrao, oibz fratr st eius ppoem, sine
 sint affirmatiui, sine regini, et ma b sint diuisi.

Art 39
 Explicat definitio Termini.
 Terminus est, in quem reso huius Propositio ut in ppatum, et subitum ipso ee
 addi

addito, & hinc; id est, copula est; affirmat negata. Resolui; ut hinc ultimo, ut
excludam integre Propos, in eis Jillog, & Commutatio Hypotheticorum sequuntur,
Et n ultimo. Hinc et adagiate, ut excludam Incat hagogemata, q in adag
te hant p pcom, r o e p rati, & subti.

Quais, q dicitur in Prop. Si dicitur de parte hinc in p pcom
tritam, dmonstat usum, seu contum p rati & subti. Pratum us, d subti in r o e hinc
Tri, r, qo trant Propos, illam componendo, & q p rati, d destruda Propoe, quod
in n hnt uerbum est, qo p rati copulat in Propoe. Sicut domus resolu in lapides,
& ligna, qo manent destruda domus, n r o unio.

Obj. j. de fin Tri. Obum e etiam manet de quatu Pro
poe. qo et erit Tri. Ob uerbum est, hinc duplex munus in Propoe; alterum
p rati, alterum copulandi, primum manet destruda Propoe, n d r o secundum.
Dices: Et pratum, et subti destruda Propoe n manent sub r o e p rati, qo p rati
en sunt Tri. qo p rati. Ob, pratum, & subti manent in eam signicm, qm he
bant in Propoe, eon qm illam componebant: at u. Obum est, Et manentia
sua signicm, n manet sub r o e copula, in au exercito, in qm componebat p pcom.

2. Composita natura destruitur in main, & fram: & b
fra corruptibily, qo ep rati, n manet destruda compo: qo et compo art hinc
lia, qles sunt p pcom, resoluunt in main, & fram, hinc hinc n manent. Ob
toam; Ma ratio est, qo fra manet d rati ex u resolutione, qo quia
est impfelta, & corruptibily: at Obum est, d rati ex u resolutione. Et rati
huius d rati est, qo in compo natura resolu per se primo tendit ad unioni
n ad p rati; in artificialibz uo, qly est Propoe, tendit resolutio p rati ad fram,
qua d rati amittitur.

3. Propio mentalis est simplex q rati (ut supra diximus): qo
n pot resolu in p rati, q sint Tri. Ob, Resolutioem Propoe dari p rati in loca hinc
hnt p rati: in mentalibz uo dari in p rati p rati, & hinc; id est, in ter
tus apperchius q rati, et u. Et qo Judium supponit.

Quartior

De Syllogismo.

Art. 19

Quo, & quibus ex sic Discursus.

In Libros de priori Resolutione.

Quia Discursus narius e ad Systema, & ad reliq; arguies, prius de illo agendu est: sic aut defr. Discursus est progressus ille ab una cognitoe ad aliam. Nō n. ille q; in se habet pntem, & sui terminis natis, requit duas cognioes, ut cog; cat illa, qd; n. hui; unica cognioe comprehendit, nimirum eam, & efficiē rit; quae nostra cognio de Discursus, q; illius progressus dependenter ab uno ad aliud.

Quaerit, quae tunc sit Discursus? Pie duplex; alter est sū successione, alter sū cōtinuitate. 1° de fr. Series cognioem si bis succedentibus sine dependia unius ab alia; ut cognio hōis q; lapidis, q; n. dependet ab inuicem. 2° de fr. Progressio a cognitione unius ad cogiōem alterius cum dependia unius ab alia. Est cognio unius ex alio, per partem illius am gōi; n. est uic; cognio unius in alio, sicut Beati uident uic; in Deo.

In his Discursus triadenti discrimina; primum q; in 1° una cognioe potest per se ex alia, nec eā illius; in 2° nō 1° cognio eā e efficiens, & fructus 2°. 2° dicitur eximeri est, qd; 2° Discursus potest constare ex unius cognioib; uel apprehensioib; uel iudicatioib; & alijs; q; n. 2° si supponit notam iudicatiuam; q; cum Discursus sit 3° opōe illius, temp; supponit 2° Deū, q; ad Discursus cōtinuitatis sit populam rotens gōi; Ergo 1° Deū hui; cōtinuitatis requit in nōis consequente essentialē dependiam ab antecedente, & ab eius obto; ergo necessa nō supponit iudicium.

Dicitur. Prō opōe illius potest una cognio simplex colligi dependenter ab alia; ut ex simplici cognioe hōis potest illius arguere cognioem alij; q; Discursus eā hōis n. supponit efficiē in ordine q; talis cognioem eā arguitiuam, n. uō discursiuam; q; n. hōet eādem rationē ad illam; a q; educit; & ideo cognio hui; elicitā a Dōe, est eiu; pōi cum cognioe eius hōis elicitā in nōe ab ipi hōis, q; utraq; est apprehensiuā. Cognio uō discursiuā est diuisio ipi a bea, a q; elicitur.

Tertium dixerim e, qd; Discursus sū successioem temp; sit in temp; q; successioe uic; fiat p dependiam unius cogniois ad alia, requit efficiē tempus. Discursus uō sū cōtinuitate potest dari in instanti; q; in hac Discursu una cognio est cā alterius; cā, & effr; potest dari sit in eod; insti; ita ut cā sit prior effr; priorē nā; q; e illorum cognitiones. Deū q; illius potest hui; sit alius iudicā in eod; insti; q; e tē hui; uic; dependenter ab alia. Discursus cōtinuitatis est q; n. & simplici Discursus; successiois, est tū in q; n. & sū quid.

Quid sit Discursus cōtinuitatis in Discursu a priori, & a posteriori: 1° dicitur q; nōis an adu; continet cā cōnt; q; hōe rotis; q; est rōis; 1° rōe n. est cā nōi tati. 2° dicitur q; nōis an adu; continet efficiē cōnt; q; hōe est rōis; q; est rōis. Illud e; notandum est

811
 est, sicut dicitur in cetero unum ex aliis, nisi in se ipso: ut hō est aliquid hō est aliquid; quia dicitur
 nō potest scire ipsum coram, cetero hō nō tendit ad effectum.

Dicitur: In ab experimentis, si non singulis, sed in universis, in
 finibus discursus, quod dicitur progressus ab una cognoscit ad aliam: et hō nō est discursus in cetero, quod
 hō nō est in cetero, sicut inductio: sicut non est successus, quoniam cognoscit dependat ab alia, sicut ab alio, sicut
 nit: quod dicitur discursus, quod nec est cetero, nec successus. Sed tales nō possunt reducari ad discursum cetero
 tollit, quod cetero late comprehendit cetero, sicut dicitur in cetero. Vel potest dici in cetero, qui
 sicut discursus in discursu.

Art 29 Syllogismus recte definitur?

Syllogismus est oratio in qua per aliam copiam ab his, quae sunt, nō raris evenit, eo quod haec sunt.
 Quae una oratio saltem oratio, copulata est, cum per aliam multam simpliciter, copulam rōtem, quod dicitur
 missas cum alio. Partes quaedam sunt, sicut utique de duobus, quod dicitur simpliciter, quod dicitur
 ut concedantur. Sed quod Syllogismus invenitur et ad operandum: quod dicitur constare ex unius, saltem apparenter.
 Unius rei, sicut in constantibus et conunctis, quod dicitur Hypotheticus, deo salubris, sicut qui dicitur, quod
 constant nō gratius: et constanter ex simpliciter, de quo dicitur scia, quod dicitur evidentior con
 cludent, et ad oculum sunt frater, quod dicitur capitulorum.

Partem saltem copiam dicitur dicitur dicitur esse hōi sicut a pmissis, a
 quod infer: et deo rejiuntur loca dicitur, in quod collim in locis, et quod erat in dicitur. Partem
 hōi sicut emittit explicat unius dicitur, quod talis, ut si hōi sicut dicitur ex unius hōi nō raris cal
 tari dicitur, quod dicitur nō raris, sicut tōi dicitur. Ex p dicitur explicat potest fieri dicitur dicitur
 Syllogismus est oratio copulata ex p dicitur, quod dicitur apertis, ut concedantur, ex quod nō hōi dicitur dicitur dicitur
 hōi sicut a pmissis. Dicitur autem Syllogismus de hōi dicitur ordinatus, ut nō raris, et copulam
 rationalem, ut formam.

Quare, dicitur de hōi dicitur sit dicitur? Quod dicitur dicitur more arte
 factore. Sed, quod dicitur dicitur tanquam p dicitur per dicitur, quod dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur
 dicitur. Sicut dicitur dicitur de hōi per dicitur ut quod, et copulam dicitur, ut dicitur.
 Obj: Copula dicitur nō est copula dicitur, sicut dicitur dicitur dicitur, prout comprehendit
 dicitur dicitur, quod dicitur dicitur dicitur. Quod, copulam rōtem ab hōi dicitur sumptam, nō dicitur dicitur dicitur
 copulam rōtem recte inventorem et locum dicitur a pmissis.

2. Itaque hōi dicitur in hōi dicitur recte, et nō recte, sicut in dicitur
 potest dicitur dicitur, et hōi dicitur. Sed hōi dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur
 dicitur: quod dicitur nō raris sit dicitur in hōi dicitur dicitur dicitur, id est, nō raris sit dicitur
 nō

In libris De priori Resolutione.

ma: tr' est illi esse in forme et locum sicut in uim; id est, q' sit uia roe s'c; itant q' ueri
te p'missioni, si sequari uera eto, seu uelle i'hatos. At uo sequere uim, t' s'c' qum in
p'p'e, est illi acc'ntorium: a'ffare, t'negare est illi esse.

3. **Barandis** dicit p'dere q'q' p'm de fito. Et oras e' qui remia

Sy'th: q' de fito n' e' bona. P' s'c' q' q' alia loa, et arguere coiant cum Sy'th in q' uob' q' n'
in d'ca. P' d'p'm traditam per q'q' remiam e' bonam q' exp' hanc q' s' t' d'ca
in media, ut' sit in d'p'e Sy'th: q' in f'ra' aliq' ex aliis est d'ca. Et a' h'ud q' p'iam
est d'ca arguunt, t' n' d'ca s'c' q' q' h'ac et' id est, u' s'c' q' est q' p'ria Sy'th d'ca.

4. Et non est pars Sy'th: q' Sy'th n' est d'ca, in q' unum ex alio

infir. P' d'p'm; q' Sy'th cat' riam, t' opaim, q' d'ca, t' opo' it in eto: q' eto est quid d'ca
a' Sy'th. P' d'p'm, q' n' d'ca care de, u' d'ca p'm. q' si Sy'th cat' eto, eto n' e' pars
Sy'th. P' d'p'm; q' q' Sy'th e' q' op'ra, q' est a' tr' includit u' h'ic, seu eto. Ad d'p'
d'ca e' d'ca, ad eto, q' b' d'ca, Sy'th n' p'm d'ca esse care eto, q' est d'ca pars.
Hoc aut' n' est r'coery in art' f'ra' q' d'ca: sicut in comp' n' d'ca h'ic una pars cat' ab alia ma
formaliter, uel formaliter.

5. **Par' Sy'th**, q' n' concludat in f'ra' q' n' b' d'ca. P' d'p'm in hoc

De grammaticum d'ca, uel grammaticum est h'ic: q' aliq' homo est d'ca; i' r'
quo Sy'th. P' d'p'm; q' n' d'ca care de, u' d'ca p'm. q' si Sy'th cat' eto, eto n' e' pars
Sy'th. P' d'p'm; q' q' Sy'th e' q' op'ra, q' est a' tr' includit u' h'ic, seu eto. Ad d'p'
d'ca e' d'ca, ad eto, q' b' d'ca, Sy'th n' p'm d'ca esse care eto, q' est d'ca pars.
Hoc aut' n' est r'coery in art' f'ra' q' d'ca: sicut in comp' n' d'ca h'ic una pars cat' ab alia ma
formaliter, uel formaliter.

Art 39

Quis, ac solus Sy'th sit Arguio formalis?

Coac' oras in q' aliq' ex alio collit. Diuidi in puram Coam, et impuram, seu arguam.
Pura est, q' n' d'ca care de, u' d'ca p'm. q' si Sy'th cat' eto, eto n' e' pars
Sy'th. P' d'p'm; q' q' Sy'th e' q' op'ra, q' est a' tr' includit u' h'ic, seu eto. Ad d'p'
d'ca e' d'ca, ad eto, q' b' d'ca, Sy'th n' p'm d'ca esse care eto, q' est d'ca pars.
Hoc aut' n' est r'coery in art' f'ra' q' d'ca: sicut in comp' n' d'ca h'ic una pars cat' ab alia ma
formaliter, uel formaliter.

U L T V A

Coa' pura, seu Arguio est illa, q' h'et aliq' uim in f'ra', q' sit in
Coite. Diuidi in Sy'th, Enthymema, Inductionem, et Exemplum. Enthymema est
Sy'th in f'ra', id est, constat p'na in p'missa et eto, ut h'ic est r'coery; q' est r'coery.
Inductio est q' p'gressio a' sing'ib' ad u' h'ic; ut h'ic ignis calefacit, ille ignis calefa
cit

Illud est, quod feci, tua, & d. continent quatuor uocales, quum s, significat
non affirmam, & d. non negam, I, partem affirmam, d, partem negatiuam.

QUESTIO I. De Conuersionibus Absolutarum.

Artus 1°

Diuiditur Conuersio, et proponuntur illius condicioes.

Proposita est Conuersio a Substantia, quod dicitur significat aliquid esse in eodem aliquo: ut hoc est
et hoc non est lapis. Conuersio est mutatio eorum enuntiationis, id est, mutatio prae in sub, et
sub in praem, seruata eadem quod est essentialis, id est, affirmatiue et negatiue, et seruata ueritate.
Quod si seruata falsitate, quod in bona causa potest dari. Sic falsum, et Locus uerum. Unde con-
uersa uia, regit conuertentem uiam.

Diuiditur Conuersio in conuersioem simplicem, seu ex his, et in con-
uersioem gacciam, seu in partem. Simplex est, in qua seruatur eadem quantitas, ut, nullus hic est
lapis, quod nullus lapis hic est. Per accidens est, in qua non seruatur eadem quantitas, ut, ovis hic est, et
quod dicitur abest hic, ubi trippis, mutari in trum, aliquid. Tunc autem conuersio est bona,
et falsitas, quod seruata eadem potest conuertendi omnium regis materia, in qua dicitur Sic uiam,
et conuersio falsum. Ad quod negantur tres condicioes.

1^a est, ut tri sunt yd in uer significatam, id est, ut totum praetium
conuersa fiat subitum conuertentis, et eij: at conuersio non erit bona, ut potest in hac
nullus flumini est in pisce: quod nullus pisces est in flumine. Nam praetium est idem nunc
atque existens in flumine pisces. Ut uero conuersio erit bona, ita conuertenda erit, in
flumine est in pisce, quod nullum existens in pisce, est flumini. Si haec in nul-
lo casu, non sit uideri in conuertentis in hac, quod nullus uideri non sit caecum,
quod est falsum; sed in hac, quod nullum, quod non sit uideri, est caecum; quod uero.

2^a condicio est, ut tri sunt yd in uer significandi, ita ut sunt
conuersa aliquid non sumit substantiae, et sumit substantiae in conuertentis, non
uero adiectiuae. De his huius condicio non collit hoc partem affirmatiue, quod est in
dina: quod est in adiectiuae, nam quod est in conuersa sumit substantiae, et
sic praetium, et in conuertente sumit adiectiuae gessioes. Potest in conuer-
tente sumit substantiae, et in conuersa sumit adiectiuae, quod potest, quod conuert
aditio, potunt competere substantiae, non in eij. Unde non regitur tantum dicitur
hinc

huius in m'm r'gandi, ut illos loq'te h' d'at eius sp'is: at' h'ec est i'ti ca
 idem h' videt q' aliq'ud videt h'c. Nam videt q' d'um ad h'um; videt i'ti
 men'gt Substantivum.

Si cond'io ut d'it' d'ant' q' accip'io'm, & sup'p'o'm; id est,
 si t'ri in conuersa accip'io'm & sup'p'o'mant' quao. n' accip'io'm n' sup'p'o'mant' & mult' in
 conuertente; & c. Defi' huius cond'io'n' n' b'n' p'uer' h'ec part' aff'ia lab'is p'ie e'
 h'o; q' aliq'is h'o est p'ie'tis. Nam h'o in conuersa sum' in sup'p'o'e simp'te h'o inco'e
 in conuertente u'o sum' in sup'p'o'e p'onal' & h'o'e sing'te.

Recolend'um et e'ca Inst'itut'io'n' h'g' lab' ob' cap' q' p'itur' i'
 d'eg'onus, q' d'ij' at' un' ad aliq' p'p'o'e i'nf'icandas, q' aliq'ua t'nd' de se'nt'ib' q' h'ec s'nt:
 nempe d'ijunctiu' & d'ijunctiu' & copulatiu' & copulatiu'. D'ijunctiu' e' ille, q' p'p'at
 rat' integ'as p'p'o'e' mediant' p'arta, aut 1; Vg' h'ic oculu' est n'ri' ad u'idend'um,
 aut ille oculu' e' n'ri' ad u'idend'um. D'ijunctiu' e' ille, q' mediant' ead' p'arta, aut 1
 n' separat' integ'as p'p'o'e' d' p'p' uniu' Vg' h'ic oculu', aut ille e' n'ri' ad u'idend'um.

Si t'ri h'ij' copulatiu' est ille, q' mediant' p'arta, i'ct' coniu'g'
 git integ'as p'p'o'e' Vg' h'ic h'o e' at' d'illa h'o e' at' 1. Si' copulatiu' est ille, q' medi
 ante ead' p'arta, i'ct' n' coniu'git integ'as p'p'o'e' d' p'p' uniu' t'ri; Vg' p'ob'and'
 Stellas errantes e' septem in hunc or'um, h'ec stella errans, & illa, at' illa, & c'
 de septem. H'is p'p'o'e' p' bonu' Ar'ica theoremat' c'c' conu'rsio'n' p' p'ro
 p'ositi'o'n'um ab'olut'orum.

Art. 2.

De h'is neg' conuertat' simp'te!

De aff'ie; Vg' h'ec, Nullu' homo e' lapis, conuert' simp'te hanc utem neg'ia
 q' nullu' lapis e' h'o. Aliq'ua d'ar'ent' dua p'ia s'it' u'o; q' d' h'ij' ostendit' in t'ij
 n' sig'ificatiu' sumendo B p' sub'to, & A p' p'io'to. Sic, Nullu' B e' A: q' nullu'
 A, est B. Si n' reg'it' d'it'ia huius d'it'onia, Aliq' A e' B. S'it' i'q' aliq'ud
 A, B, & uoc' C, tunc p' h'ellum exp'io'm sic arg'uit'. (est A, (est B, q'iali
 q' B e' A: d' aliq' B e' A, & nullu' B, e' A) q' erat i' conuersa) h' d' d'it'io
 n' e' q' d'ab'ur' dua d'it'ia: a s'it' u'o, n' d' h'ij' neg' conuertat' simp'te. Quae
 a' fort'iori p'ot' conuert' in p'ia; q' ex ut' neg' recte i'at' h' part' neg' (s'it' p'ul
 lum B, est A: q' nullu' A, est B: f' q' aliq' A, n' est B.

Obj' e' Non semp'te assum'it' aliq' p'atum sing'te lab'
 p'arta: q' n' b'n' h' h'ij' sub' illa p'p'o'e' h' aliq' A, est B, sum' p'it' certum aliq'ud q'ud

ad appellatōem C; ac qm n̄ bñ p̄bavit, Ut em negam̄ conuerti. Simp̄r. An̄ q̄
vidētis q̄ hęc p̄pōe uia salis oculis nariis ad uideudum; et tñ n̄ licet sub illa as-
signare hęc uia uoc oculum; q̄ delectum, ego n̄ ē detri nariis ad uideudum; si q̄
p̄t̄t uideri q̄ p̄t̄t uideri; q̄ nequa. Ar̄tes p̄t̄t assignare aliq̄ B, detriatum.

Ad dist̄ An̄, ar̄endo, illud cē uim, si p̄dat de p̄pōe parte, q̄ sit
uia in h̄i disjuncto; et cōiter q̄ dicit uerōni q̄ sūm disjunctum: cē uis falsum, si p̄dat
de p̄pōe parte, cōtra in sensu disjunctio; q̄ h̄e illa, q̄ Ar̄tes uis est: tunc. n. Et sub
p̄t̄o parte accipere aliq̄ detriūm p̄o disjunctum disjunctiuum. Ad p̄. An̄ q̄
Ala, et Ali, et Al. Cōm; nam illa p̄pōe, aliq̄ oculis ē nariis ad uideudum; et
tñ uis in uia disjuncto; qm̄ q̄ n̄ licet sub illa dēquand: disjunctiue, p̄ tñ disjunc-
tione: et cōiter n̄ p̄t̄t sub illa assignari aliq̄, oculis detri, q̄ sit nariis ad uideudum.

2. Hęc Vly p̄pōe neg; nulla epiā dīna q̄rāis, est uera:
et tñ conuertiā falsā; q̄ nullum q̄rāis ē epiā dīna. igr̄ Vly negiua n̄ conuerti
t̄i simp̄r. Item hęc est uera; nulla epiā dīna q̄rāis; et hęc ē falsā; q̄ nullum
hūm genitum ē epiā dīna; nam filius ē genitus, et ē epiā dīna; q̄rāis. Vly;
et q̄rāis dīna q̄rāis hęc sūm in t̄i dīna; q̄ Ar̄tes n̄ assignat. Vly; p̄pōe
falsum in Ar̄tes, q̄rāis, illa p̄pōe sit Vly; q̄rāis signum Vly; p̄pōe sub t̄i singl̄;
Vly; ē dīna epiā, non tollit, q̄rāis uim, t̄a p̄pōe sit singl̄. Quare n̄ est
q̄rāis, et n̄ recte conuertiā. Si uerūm ē alteri epiā, nulla epiā
dīna est genita.

Inst: P̄pōe singl̄ neg. recte conuertiā in Vtem negam̄,
Vly; et q̄rāis ē Vly; q̄ nullus P̄pōe ē. Vly; q̄rāis: q̄rāis illa p̄pōe, nulla epiā dīna
et q̄rāis est singl̄ neg. bñ conuertiā in hanc: q̄ nullum q̄rāis ē epiā dīna:
atq̄ hęc epiā falsum. q̄rāis B ē q̄rāis; et tñ ē epiā dīna: q̄ illa p̄pōe n̄ est
singl̄ negatiua. Ad Cōm, si p̄cedat de p̄pōe singl̄ negiua constante ex
subiecto omnino in cōica bñ, q̄ h̄e ē Socris, et Plato. n̄ uis si p̄cedat de p̄pōe sin-
gl̄ negiua constante ex subiecto cōica bñ, q̄ h̄e ē dīna epiā, quae tri bñ
dīna q̄rāis comunicat.

3. Hoc An̄ est uim, nulla nariis est nariis ad nauigandum; et
conuertiā falsā; q̄ nullum nariis ad nauigandum est nariis; igr̄ Vly negiua n̄
bñ conuertiā simp̄r. Ad An̄ cē falsum in t̄i disjuncto, in quo cōiter accipit illa
ep̄o. Proinde n̄ est mirum, si ea illa sequat̄ Cōm falsum.

4. Hęc est uim nullus puer fuit senex; hęc est falsā; q̄ nul-
lus senex fuit puer. Si hęc (nullus senex erit puer) n̄ conuertiā in hanc: q̄
nullus

in conio, et de congens; gane castitas, et congia pps pendet a conoaxie in subum, et
prium: Gramma uo dho congerter uniuu, qd uniuu mediant eia. Vt ut pro
pio st nario, regiu conoaxio nario in prium, et subum.

Thae pps (aliqui Graminum e ho) qd i bictoria illius, omne
Graminum e ho, est in subum. Et dnd de hac, aliqui Graminum est n ho; na
Gramina in conio, qd i bictoria illius, n est homo, et est non ho. Coniuum Accin
ty aliqz sumit in subum, et accente, ut in hac (album, Accin) sumit pro a bedi
na. Aliqz in sensu, seu suppoitione q subta, ut (album est Subia).

Art. 49
De partib a fra conuertat simpli?

Opaffie. Probat Thuy in hunc modum. (aliqui A, et B); qd aliqui B, est
A. Si n regit, deti oppim, nemp (nullum A, est B): atq hoc est i bictoria
na prima. qd labur duos i bictoria sit uera, nisi partib affia conuertat simpli.

Obi: Hoc scij e uim, aliqui homo est mortuus; et tamen
Coni est falsum, qd aliqui mortuum est homo; igit partib affia n conuertat simpli
na, qd n ualet, aliqui uideri e obocatum; qd aliqui obocatum est uideri.
Obi: aliqui domus, est combusta; qd aliqui combustum est domus. Ob, ille pps
ut uelut conuertat, resolueda esse in picipium, et uerbum, est (hoc mo) aliqz
ho passus est mortem: qd aliqui, qd passus est mortem, e ho, id est, habet effiam ho
y. Nam uerbum, est, hac to sumit ppsia, q n ppsia.

Vel amphanandum est subum ad temp p'sens, et pteritum, ut
conuertat simpli, hoc mo. (aliqui qd est, fuit homo, est mortuum: qd ali
gd mortuum est, fuit homo. Nomen, mortuus, hic sumit pro participio
p'eteriti temporis; n uo put est nri priuum hieans priuam uita eia hie.
Si enim ita sumat, utraque propositio erit falsa. Vbi qd etiam uia, si su
mae prout, sigat priuam uita accialy.

Q. Haec est uera. (aliqui lignum factum e calidum: et
tr n conuertat in hanc) qd aliqui calidum est lignum. Item hoc est uo. (Ob
factus est ho); qd n conuertat in hanc) homo factus est; qd est falsa
ut f. docent: qd partib affia n conuertat simpli. Ob, illos p'op'is recte con
uertit, si recte alio conuata regula. Dicitur hoc mo, f. sic; qd aliqui qd
factum est calidum, est lignum. (2da ita) qd aliqui, quod factum est hie, q
est

est Perij, qd ita. In primis uero non seruabit ead suppositio; nam homo in Antecedente supponit pna humana, in Conite pro supposito diuino. Sibi calidum; in Antite supponit p fra, in Conite pro sibi celo.

Q. Hactenus. talij opij est homo; et conuersa e falsa. aliquis hoie opij. Q. ita ce qm mutati suppo illig trii homo; q in Antite sumit in suppoe semp p hoie in con; in Conite uo sumit in suppoe psonali galiquo hoie singli. L. Non est; talij graue estia dno: qo alij estia dno est graue. Nam q. si Ant est uim soe Prii, Coni e falsum.

Q. Etotum; nom tri mutari qd mium. The. n. trii graue; accipi in Antite substantia & Patre, in Conite uo adiectiua, qz ipsa estia dno, q talij, gret: qd est falsum; qz seque ret, Filium, & Spiritum sanctum et graue qd hnt etiam dno. Crit tn illa Coa bona, si hoc mo inferat qo aliquid, qd est etia dno, est graue id est P.

Art 59

De Conuersoe partis negatiua.

Ad huc Artes, partem negiuam nullo mo conuertit: probat dando instiam, nome Antij uim, et Conij falsum. Nam hoc Antij est uim (alij at n e homo), et Conij falsum, qo aliquis ho, P ois ho n e at.

Obi: Si tri accipiant eod mo in Antite, et Conite, partij appon conuerter sim pti, qo fa bode, n conuertit. P. Antij, qo at, in hoc Antite alij a L nst ho sumit q bruto, q ideo talij opio d uero: atq. q. eod bruto accipiant in hoc Conite qo alig ho non est at id est n est brutum; uim crit Conij: qo partij negiuu conuerter sim pti.

Q. concedendo Antij, et N. Ciam. Ad q. Antij Conilla, p pe trum, at in illo Antite accipit q bruto disiunctiua; et ideo uisican q quolibet at qd n sit homo. Deim ad Mi dico, supponi falsum, posse illum trum at accipi eodem mo in Conite, q accipit in Antite, id est disiunctiua. Nam in Conite ea in negiu appoe ptao, n pot q. n las Prius accipi, nisi copulatiua q oib atq. qz unum e ho, atq. adeo n pot accipi q bruto. Un ad uitem Antij, sal erit negare hoem de aliquo at: ad uitem u. Conij opij erat de aliquo hoie negare omne at, qd tn est falsum, cum ipsa ho sit unum at.

Q. In Vty negiuu conuertit sim pti, semp partij neg. q est eiy subalterna, conuertit etiam sim pti. Id Vty negiuu semp conuertit qo et partij negiuu. Q. tunc Ma p dist. Mi, ariendo, Olem negiuu semp conuulati, qn est uim, non aut qn est falsa: ut pat in illo cap to, quo probat hoc

hoc theorema. Ut si conversio aliquius pprii sit frater, sufficit si unum conuertatur, quod quicquid non est uerum: quod conuertitur in unam regionem, si uerum in parte regionis, quod quod est uerum, quod unum conuertatur, ut patet ex dictis. Unum signum est, quod quod conuertitur, non conuertatur ut, si, sed in unam, et uerum, quod eius conuersio non sit frater.

3. Unum sequitur primum B, est A: quod nullum A est B, id est hoc unum sequitur ista: aliquid est, si est B: et hoc unum conuertitur in hanc: aliquid B est A: quod partes regionis unum conuertitur. In minus, detur oppositum huius contrarietatis: aliquid B, si est A: nempe, omne B, est A: id est B, est A, et nullum B, est A, quod erat in conuersa, sunt; ita: quod habent duas uices, si uerum in parte regionis conuertatur simpliciter. Pro conuersa totum argum, per ultimam lectionem, quod, in hoc casu bene conuertatur partes regionis, id est in idem conuertitur, quia supponitur in inferri ex unam regionem uerum, et esse illius subalternam: quod quod accidit, iam dicimus, posse conuertitur uerum. Id est in rege, quod conuersio sit frater, quod unum neg. semper esse falsum, et tunc in hoc subalternam, quod conuertitur, quod aliquid non bene inferatur ex illo.

4. Quod quod repugnat contrarietati, repugnat et frater: id partes regionis est contrarietatis unum neg. quod est eius subalternam: quod partes neg. repugnat conuertitur simpliciter, repugnat et in unam regionem. Pro conuersa, id est in, arando, partem regionem in contrarietatis subalternam unum neg. quod partes unum neg. est uerum, si falsum. Id est distinguatur contrarietatis, arando, quod partes regionis repugnat conuertitur, repugnat etiam omni. Unum si partes partes regionis sit contrarietatis unum neg. si uerum, si in rege eius contrarietatis. Hoc in sufficit ut conuersio partes regionis sit frater, quod ratio aliquando datur ad contrarietatis uerum, et conuertitur falsum.

Art 6.9

De conuersioe proprium singulorum.

Proprii singulorum triplex est: eorum singulorum de utroque extremo, ut I. Socrus est hic Philo: et de subto singulorum, et priore eorum, ut I. Philo est homo: et de priore singulorum, et subto eorum, ut I. omnis imperator est Carolus. Quae omnia huiusmodi possunt in genere frater, et negare.

Dico igitur: Proprii de utroque extremo singulorum tam affirmatiui, quam negatiui, conuertuntur simpliciter, ut I. Socrus est hic Philo: quod hic Philo est Socrus: et sic. Dico: hoc frigidum est hoc aqua: quod hoc aqua est hoc frigidum, non bene.

In convertuntur, sed Anj est unum, Corj est Contingens. Qd. Conversioem eã opti-
mam, qd hoc fclg'dum sãt vacante Phylas postulat hanc aquam; et hæc
aque hoc frigus: ut n̄ possint coniungi, ni ambo cãi existant.

Dico 2°. Proposj de subiecto & de pãte cãi; si Affra con-
vertuntur in partes: si rãgionã, convertuntur tum in partes, tum in Utj. Vg. Pla-
to est Phylas: qd alijs Phylj est Plato. Dico 3°. Proposj de subiecto Utj, & pãte sen-
tã, siue affra, s̄: negãnde convertuntur in pãm: ut homo est Plato: qd Plato est hõ.
Nullus lapis est Plato, qd Plato est nullus lapis.

Dico 4°. Proposj de subiecto parte, & pãte singlã; si aut affra
convertuntur in pãm, ut, qdam hõ est Plato: qd Plato est qdam homo: s̄: sunt ne-
gãnde n̄ convertuntur in pãm. Anj unum, & Corj falsum: ut, qdam hõ est Plato:
qd Plato n̄ est qdam homo.

Questio 2^a

De Conversiõe Absolutarũ & Jpositivã.

~~Ans.~~

Qualitã sit hæc Conversio?

Conversio jpositivã est, qd pãtum mutat in subiectum, & subiectum in pãtum, ita ut trij fi-
nitã, p̄fixã negãnde, reddantur infinitã. & eij infinitã detrahãt negãnde, reddantur finitã: ut, ois hõ
est at: qd omne n̄ at est n̄ hõ. Quæ conversiã p̄t dari in p̄põib; rãgionã, s̄: in p̄põib;.
Hic p̄põib;

Dico 1°. Siue incipiamus a trij finitã, s̄: ab infinitã, Utj rãgionã
nãria n̄ convertit̄ simpliciter jpositivã. P̄, qd dãt Anj unum, & Corj falsum; ut, nullus
lapis est hõ: qd nullum non homo est n̄ lapis, q̄ est falsã. nam leo est n̄ hõ, &
lapis. Dico 2°. Utj affra nãria convertit̄ simpliciter jpositivã: ut, ois homo est
Subia: qd ois n̄ Subia est n̄ homo: & eij.

Dico 3°. Partes affra nãria n̄ convertit̄; qd dãt Anj unum,
& Corj falsum: ut, aliqd n̄ hõ est n̄ lapis: qd alijs lapis est lapis. Anj est
unum, qd Buccephalus n̄ hõ, & n̄ lapis: Corj uõ est falsum, ut pot. Sed unum
est, alijs hõ est at: falsum uõ, qd aliqd n̄ at est n̄ hõ; qd oppõim huius Corj
nõ p̄t, nullum n̄ at est n̄ hõ n̄ pugnat unum i Ante. Dico 4°. Utj negãnde
conconvertit̄ in pãm: ut, nullus hõ est lapis: qd aliqd n̄ lapis n̄ hõ; Vg Buccephalus.

Dico 5°. Id qd n̄ de uno, uõ affra de cuius jdictorio: s̄: n̄
ng

neg de hoi: qd affrabit de eij iudictorio, nimirum de hoi. Ap, Maiorem est
ce uim in trij singlitz, n uo de trij catz, in qd uij fieri poit tri iudictorij: ut (at
st ho, at n st ho); est. n. homo in Petro; n ho in Buccaphala.

Dico 5. Partij neg. naria conuertit simpli: ut (aliquid at n est
ho; qd aliquid n ho n est n. at. Dico 6. Propos de congenti ead mo conuertunt, q
de necess; si serui ad Suppjo. Dico 7. Propos de eadmo completo n conuertunt.
qd ad trij uim, & Coni salum. Vg: o e at sapient c ho: qd omne n ho est at n sa
piens. Nam sapi e n ho: & n est tri at n sapiens.

CAPVT III.

De Conuersione Modalium.

Proposit Phis in hoc capite tres regulas q Conuersioe ppositio Modalium. 1°
est, propos affre de necess conuertunt sicut absoluta. 2° propos de possibili, et
congenti primo, & tertio modo, conuertunt sicut ppositio de necess. 3° Propos de
congenti secunda modo, si sunt affirmatiua, conuertunt sicut ppositio de necess: si
sunt negatiua, Vtq n conuertit simpli, partij uero maxime.

Quaestio 1°

De Conuersione Modalium.

Art 1°

Notari aliqua ad p'dictam Conuersioem.

Propositio Modalis est illa, qua enuntiat quomodo priatum inest, s' inest subto:
Vg: homo nari e at. Propio Modalis constat ex dicto, & mo. Dictum e orao constans
Verbo, cui pponit mijs. Illij uo est illud, q declarat, q' sit compo priati cum subto; V
g: in hac necess e, hoim e at (partia necess) de mijs, reliq orao, hoim e at
dictu dictum.

Modi 4^{or}, necess, congens, possibile, impossibile. Necess est, qd
n pot n ca; ut hoim e at. Congens e, qd pot ee, & n ee; ut Souem ee Phisim. Possibi
e est, qd pot ee, siue nari, siue congentem; impossibile e qd nullo mo pot ee; ut hoim
e lapid. Ex his, necess, & impossibile sunt mi Vtes: congens, & possibile, st partij.
Mi Vtes p'p'ia negoi, sunt partij; Vg: necess est mijs Vtes; n necess partij. Ex
mi partij, p'p'ia negoi, sunt Vtes; Vg: congens est mijs partij, n congens Vtes.

151
Igitur proprie, quod constat aliquo ex his, nisi de Modali.

In his propriis datur duplex interpretatio duplex Qualitas. 1. Quantitas
de mihi, quod et duplex est, scilicet, *Ubi* et *partis*. Quod Quantitas dicta, quod est eadem cum Quantitate
Absoluta, scilicet, *Ubi*, *partis*, indefinita. Quantitas mihi dicitur a Quantitate Significata, quod
ne denotent eorum res, sicut in homine dicitur in quibus signum omnibus efficit, ut homo
accipiat quibus hominibus. Quantitas mihi denotat eandem temporis, *Ubi* necesse est
hominem esse ad mihi *Ubi* necesse est extendit subiectum ad eum tempus, id est, declarat hominem
in quantum, duratione esse animal.

In Modalibus etiam datur mihi, quod dictum; quod mihi est illius
fratris, unde si mihi est affirmatus, proinde dicitur, et dicitur sit negatum. Si mihi est ne-
gatus, et negatus, sicut dicitur sit affirmatum. Dicitur, si mihi est *Ubi*, proinde dicitur *Ubi*, et
partis, si modus est partis, et dicitur a se habet. Quae intelligenda sunt de proprie in
se spectata. Si uero proprie Modalibus consideretur, quod pertinet ad Conversionem, dicitur *Ubi* ad par-
tes, affirmatus, et negatus, quod dicitur.

In propriis Modalibus sicut appollentes, duo requiruntur; scilicet, ut ois
mihi sint sites; id est, *Ubi* partes, et ois *Ubi*. Et, ut in propriis de innocentibus, possi-
bili, et impossibili sunt eadem dicta, et dicitur dicta de necessitate. *Ubi* sunt in
deinde constare modis *Ubi* bus, et dicitur dicitur. Dicitur sit dicitur, quod unus
illorum habet proprium non: ut (necesse est, hominem esse ad) necesse est, hominem esse ad.
Ut autem sint dicitur, deinde constare eodem dicto, et mihi dicitur. Mihi dicitur dicitur,
si unus sit affirmatus, et alius negatus, ut (necesse est, omnem hominem esse ad) necesse est
omnem hominem esse animal.

Art. 2° Notandi alia ad eandem Conversionem.

In propriis Modalibus datur duplex mihi; dicitur, et compit ex parte mihi, et ex parte dicitur. Sicut
dicitur per mihi est, quod mihi ostendit quomodo praeterea dicitur coniungatur cum modo significato sub-
iecti: ut, possibile est, sedentem stare, in se dicitur significat eum, quod sedet, posse stare, et coniu-
gitur ita cum sedente, non igitur sedet, sed in alio tempore, in quo non sedeat, quod est nimium.
Sicut compit ex parte dicitur est, quod mihi ostendit quomodo praeterea dicitur coniungatur frater significato sub-
iecti: ut, possibile est, sedentem stare, in se dicitur significat eum, quod sedet, posse stare, quatenus
sedet, quod est falsum: quod dicitur, et ita non compatium sit in eodem subiecto.

Sensus dicitur ex parte mihi est, quod mihi coniungatur cum singularibus propriis

Inq[ui]s, q[ui] continet sub p[ro]p[os]it[ion]e q[ui] est dictum Modali; ut, possibile est, o[mn]i ho[m]i[n]e esse al-
bum, si ita explicet[ur], possibile est, hunc ho[m]i[n]e esse album, & illum, &c. de ceteris. N[on]
com[un]i capi mi[hi] e[st], q[uo]d mi[hi] sit, ac set coniunctum o[mn]i b[us] p[ro]p[os]it[ion]e b[us] sine t[er]m[in]ib[us], q[ui] continet sub
p[ro]p[os]it[ion]e, q[ui] est dictum; U[bi] hunc ho[m]i[n]e esse album, & illum ho[m]i[n]e esse album, est possible.

¶ N[on] g[er]o arim[us], p[ro]p[os]it[ion]e de necess[ar]io affir[mat]o, & de possibili convertit[ur] it[er]u[m]
mutuo q[ui] si: ita t[ame]n, ut semp[er] in ead[em] accipiam[ur]. N[on] it[er]u[m] it[er]u[m], q[uo]d se u[er]it[ate]m: si n[on] sum[us]
in ead[em] u[er]it[ate]m: t[ame]n falsa sint, nulla m[od]o convertunt[ur]. Sciend[um] e[st] e[st], q[uo]d sit de p[ro]p[os]it[ion]e, q[ui]
capit[ur]o sup[er]p[os]it[ion]e alioru[m] no[n] g[er]o, q[uo]d au[tem] accipit[ur] seu sup[er]p[os]it[ion]e in p[ro]p[os]it[ion]e? Hic q[ui] r[ati]o
est, ut supra cap. 20 q[ui]stio[n]e 1. §. Recolend[um] e[st] e[st].

¶ I[tem] sub subto p[ro]p[os]it[ion]e de m[od]o affir[mat]o, si fuerit v[er]it[ate]m descendend[um] est
copulativ[us], & copulativ[us]: si sub t[er]m[in]o fuerit p[ar]te[m], descendend[um] est di[sc]iunctiv[us], & di[sc]iunctiv[us].
Sub p[ar]te[m] u[er]o affir[mat]o tam p[ar]te[m], q[uo]d v[er]it[ate]m descendit di[sc]iunctiv[us]. Sub p[ar]te[m] q[ui]
q[ui] h[ab]et u[er]it[ate]m sit, descendit copulativ[us], & copulativ[us]. Quo m[od]o descendat in p[ro]p[os]it[ion]e de m[od]o
negato, videat[ur] Logica Coniunctiv[us] hic art. 1. ad finem.

Art. 3.
Quom[od]o convertant[ur] Modales de Ne-
cess[ar]io, & possibili affir[mat]o?

R[ati]o 1.ª P[ar]te[m]. N[on] negiva de necess[ar]io convertit[ur] simp[li]t[er]. P[ar]te[m] n[on] u[er]it[ate]m de necess[ar]io e[st] nullu[m]
ho[m]i[n]e esse lapideu[m]: q[uo]d necess[ar]io e[st], nullu[m] lapideu[m] esse ho[m]i[n]e. P[ar]te[m] 2.ª U[bi] affir[mat]o
u[er]it[ate]m in p[ar]te[m]; U[bi] de necess[ar]io e[st], o[mn]i ho[m]i[n]e esse at: q[uo]d necess[ar]io e[st], aliq[ui]d at esse ho[m]i[n]e. P[ar]te[m]
3.ª P[ar]te[m] affir[mat]o convertit[ur] simp[li]t[er], ut, necess[ar]io e[st], aliq[ui]d ho[m]i[n]e esse at: q[uo]d necess[ar]io e[st]
aliq[ui]d at esse ho[m]i[n]e. P[ar]te[m] 4.ª P[ar]te[m] negiva n[on] convertit[ur]; q[uo]d n[on] u[er]it[ate]m de necess[ar]io e[st] aliq[ui]
q[uo]d at esse ho[m]i[n]e: q[uo]d necess[ar]io e[st], aliq[ui]d ho[m]i[n]e esse at. P[ro]p[os]it[ion]e Modales de
possibili eod[em] m[od]o convertunt[ur], sicut p[ro]p[os]it[ion]e de necess[ar]io. Reliq[ui]a Freg[us] illen t[er]m[in]ib[us]
colligunt[ur].

Obi[ect]o 1.ª H[ec] conversa e[st] u[er]it[ate]m. Possibile e[st] nullu[m] oculu[m] esse
n[on]ium ad vidend[um], & t[ame]n convertet[ur] & falsu[m] q[uo]d possibile e[st], nullu[m] n[on]ium
ad vidend[um], esse oculu[m]. I[tem] U[bi] negiva de possibili affir[mat]o convertit[ur] simp[li]t[er].
¶ De Mod[is] Nam i[ta] conversa e[st] falsa, si exponit[ur] copulativ[us], ut exponit[ur] dicit
no[n] illi[us] uocis (n[on]ium). nimirum hoc m[od]o possible est, neq[ue] h[ab]ere oculu[m], neq[ue]
illu[m], esse, esse n[on]ium ad vidend[um]; id est, neq[ue] dicitu[m], neq[ue] dicitu[m] (n[on]ium). Quia
p[ro]p[os]it[ion]e u[er]it[ate]m sit apte falsa, n[on] nimirum, h[ec] u[er]it[ate]m se[mp]t[er] convertet[ur] et falsa. Si

In conuersa ponat copulatiua, tunc erit uera, & sita **Conuertens.**
 Facta suppo, qd nullus ho cauat Grammaticus, hoc sit
 est uim, necesse, omne grammaticum e hoim: et tu **Conj est falsum** qd necesse est,
 aliquem hoim e Grammaticum; si qd nullus erit: qd utq affia de necesse est
 facte n conuertit in gen. **Op. N. M. 2. Ad qd. Neg. M. Nam** grammaticus
 in illo ante accipit facte q Grammaticus in concio, q n est ho, ut pet: un **neg. qd**
 lens est uia | possibile est, aliquod Grammaticum n e hoim, neq, q libet Gram
 maticus in concreto: **Ug** Grammaticus Donati est Grammaticus, et ipso Donato non
 existente; et tamen non est homo.

Art. 49

De propoibus de contingenti.

Congens sumit tripli: 1o q nario inqrie; 2o qd potee, q n ee; 3o possibili.
 Quorim, qm conuertant qd de contingenti e mo; nam propoies de contingenti e
 q n mi conuertunt ut qd de necesse, et possibili; de qd supras. **Ug** de qd
 q de contingenti e mo **Sogt. Artes** in sui diuiso, nam in compo aliq d falsae que
 in sui dijsio sunt uera. ut hoc **Congens est, aliqd corpus moueri, in tempore**
 compo e falsae, pro hoc corpore, et illo, qd sig eat totam corporum collectioem
 contingenter moueri, aut uo calumnario moueri. **Tolst** in dijsio est uia
 q ad hoc uia e qd aliq pars uia it. **Ug** Congens est hoc corpus moueri, **bellus.**

Propositio de contingenti e mo sumpta in sui dijsio het duas
 exponentes de necesse; alteram affirm dicit, alteram negam dicit, illi
 in q n tate modi; et in q n tate dicit: id est, si Congens affirm, necesse fiet
 mi negatus, **Lej.** Unde si Congens affirm, utraq de necesse sumenda e
 copulatiua: **Ug** Congens e aliqd B, ee A; sic exponit; **Ug** necesse est,
 omne B, ee A; et qd necesse est, nullum B, ee A.

Si Congens negat, utraq sumenda e dijsiunctiua; **Ug** non
 Congens est, aliqd B, ee A; sic exponit; **Ug** necesse e, o B, ee A; Equia
 necesse est, nullum B, ee A. **Ug** ad dunt negam exponentem qd
 necesse est, B, partim ee A, partim n ee A. **Ug** possit

Ug affia conuertit in gen; **Ug** Congens e, oim hoim
 ee album: qd Congens A, aliqd album ee hoim. **Ug** neg. n conuertit
 simplr: qd n uia, Congens e nullum hoim ee album: qd Congens est nullum
 album ee hoim; qd **Ug** est album, et non est ho. Partes tam
 affia